Należytość pocztowa opłacona ryczałtem.

UWAGA. W razie zmiany właściciela realności oddać obecnemu właścicielowi lub administratorowi realności.

Nr. 94. Kraków, grudzień 1926 r. Rocznik XIV.

CZASOPISMO WŁAŚCICIELI REALNOŚCI

ORGAN TOWARZYSTWA KATOL. WŁAŚCICIELI REALNOŚCI M. KRAKOWA I GMIN PRZYŁĄCZONYCH.

Prenumerata kosztuje rocznie Zł. 10·60. Numer pojedynczy 50 groszy. Członkowie Tow. katol. właść. realn., w Krakowie, którzy zapłacą całoroczną wkładkę, otrzymują Czasopismo bezpłatnie, gdyż należytość za prenumeratę mieści się w opłacanej przez członków rocznej wkładce.

Redakcja i Administracja: UL. KARMELICKA 5, I. P. Telefon Nr. 1340 b. Redaktor odpowiedzialny: Dr. FRANCISZEK MUSSIL.

Ogłoszenia przyjmuje administracja, Kraków, ul. Karmelicka L. 15, I. p. CENY OGŁOSZEŃ: Cała strona 200 zł., 1/2 str. 110 zł., 1/4 str. 55 zł., 1/8 str. 30 zł., 1/16 str. 15 zł. Nadesłane 50 gr. Drobne ogłoszenia za słowo 6 gr. (najmniej 10 słów).

Biuro Towarzystwa katol. właścicieli realności znajduje się przy ulicy **Karmelickiej L. 15, I. piętro,** otwarte jest dla członków, którym udziela się informacji i porady prawnej codziennie od godz. **9—12** przed południem i od godz. **4—6** po południu z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych. — Telefon 1340 b.

Właściciele realności popierajcie swój organ „Czasopismo właścicieli realności"

Silna organizacja dzisiaj jest bardziej niż kiedykolwiek potrzebną!

Członkowie zapłaćcie zaraz zaległą wkładkę za 1926 r. oraz wkładkę na 1927 r.

Do Szanownych Członków.

Przesyłamy Sz. Członkom życzenia »Wesołych Świąt Bożego Narodzenia«, oraz wszelkiej pomyślności na Nowy Rok 1927, — oby pomyślniejszy był dla właścicieli realności, niż obecny, — oby nareszcie sprawa własności realnej, będąca sprawą społeczną, stanowiąca o rozwoju miast i Państwa, — o dobrobycie, — zdrowotności i moralności, znalazła należyte zrozumienie.

Oby przywrócono zagwarantowane nam konstytucją prawo swobodnej dyspozycji swą własnością, — oby przystąpiono do sprawiedliwej i racjonalnej likwidacji przeżytej ustawy o ochronie lokatorów, podobnie jak to już nastąpiło w innych państwach.

W sprawozdaniu wydrukowanem w Nr. 93 »Czasopisma« wymieniliśmy sprawy ważniejsze, któremi Wydział się zajmował w pierwszych 3-ch kwartałach 1926 r. Nie zaniedbał Wydział żadnej sposobności i stosownie do celów statutu czynił wszelkie możliwe zabiegi, wnosił memorjały, interwenjował u władz w sprawach własności realnej. W niniejszym numerze znajdą Sz. Czytelnicy sprawozdanie z przebiegu ostatniego posiedzenia Rady Miejskiej, dotyczącego sprawy dodatku do państwowego podatku od nieruchomości. Przekonają się Sz. Czytelnicy jak dziwnie obojętnie traktują radcy miejscy, będący zarazem właścicielami realności sprawy nadmiernego, bezmyślnego, rujnującego obarczania własności realnej. Interes bloku obecnej większości Rady Miejskiej, do którego należy tak poważna liczba właścicieli realności, przeważa, radcy miejscy, właściciele realności, głosują za obciążaniem realności. Powinni to sobie dobrze zapamiętać właściciele realności przy mających się odbyć wyborach do Rady Miejskiej. Tacy właściciele realności, dla których sprawy własności miejskiej są obojętne, którzy sprawy te traktują obojętnie, którzy swą obojętnością i głosowaniem za coraz to dalszemi obciążeniami własności realnej, są szkodnikami, — tacy nie powinni wejść do nowej Rady Miejskiej.

W sprawach realności miejskiej Wydział stale interwenjuje w prezydjum Magistratu i u poszczególnych referentów i nie ma miesiąca, aby prezydjum Wydziału i poszczególne komisje, wyłonione z członków Wydziału, nie konferowały kilkakrotnie w Magistracie.

Toteż prezydjum Magistratu licząc się z tem, że Wydział pilnie śledzi każde zamierzenie Magistratu, dotyczące własności realnej, w sprawach tych zaprasza członków Wydziału na odnośne posiedzenia

Odezwa do Członków!

Powołując się na odezwę naszą w numerze 92-gim „Czasopisma" ponawiamy ze względu na koniec roku, wezwanie o wyrównanie zaległych wkładek, a zarazem prosimy o zapłacenie wkładki na 1927 r. W tym celu załączamy czek P. K. O.

WYDZIAŁ.

i konferencje. Przez ten ciągły kontakt, te ustawiczne interwencje, uchroniliśmy już niejednokrotnie własność realną od różnych niekorzystnych zarządzeń, nadmiernych obciążeń itp.

Krytykowanie przez nasze prezydjum gospodarki gminnej na posiedzeniach właścicieli realności, — na poszczególnych komisjach i sekcjach i na Radzie Miejskiej, powoduje, że Magistrat musi się przecież nieco liczyć z opinją publiczną i hamować swe zapędy pod względem obciążania własności realnej.

Inne i lepsze rezultaty możnaby osiągnąć, gdyby w Radzie Miejskiej zasiadało więcej reprezentantów własności realnej, niezależnych, nie związanych partyjnie, ani innemi względami, którzyby otwarcie i rzeczowo mogli krytykować niesłuszne zamierzenia, będące wynikiem mylnej i źle pojętej polityki mieszkaniowej.

Jakkolwiek wkładka Zł. 12 rocznie czyli Zł. 1 miesięcznie, wobec wydatków, a zwłaszcza kosztów wydawnictwa »Czasopisma, dołączanego członkom bezpłatnie, jest bardzo niska, mimo tego Wydział na posiedzeniu dnia 30-go listopada b. r. uchwalił wkładkę na 1927 r. pozostawić w tej samej wysokości, tj. Zł. 12 rocznie.

Wkładka Zł. 12 na 1927 r. płatną jest zgóry. Na wpłacenie tej wkładki Zł. 12 oraz zalegającej przez niektórych członków wkładki, względnie części wkładki za 1926 r. załączamy czek P. K. O. i usilnie prosimy wkładkę na 1927 r. w całości, jak również zaległości, zaraz wpłacić. Kto wkładki na 1927 r. obecnie w całości nie zapłaci, obowiązany będzie następnie oprócz wkładki ponosić nadto koszta ściągania przez inkasenta.

Kto wkładki i zaległości nie zapłaci, nie otrzyma »Czasopisma«, które wyjdzie w styczniu 1927 r.

Zrozumcie Sz. Członkowie, właściciele realności, że w interesie Waszym leży popieranie i rozwój Towarzystwa, stworzenie silnej organizacji — w Waszym interesie leży utrzymanie wydawnictwa »Czasopisma«. Okażcie trochę dobrej woli, trochę uznania dla Wydziału, pracującego dla dobra Waszego, okażcie zainteresowanie we własnej sprawie.

Zwracamy się również do Sz. Członków, aby każdy, któremu zależy na wzmocnieniu organizacji, na umożliwieniu silnego popierania postulatów właścicieli realności, pozyskał choćby nowego członka co miesiąc, a w takim razie za rok liczba członków by wzrosła poważnie i Towarzystwo zamiast członków 650, liczyćby mogło conajmniej 3.000 członków, a przy takiej pokaźnej liczbie, możnaby skuteczniej walczyć w obronie własności realnej.

Za Prezydjum

Dr. Franciszek Mussil, prezes.

Dodatek do państwowego podatku od nieruchomości w 1927 roku.

Na posiedzeniu Rady Miejskiej odbytej dnia 2-go grudnia 1926 r. postawił im. Sekcji II. st. radca Magistratu dr Wydro wniosek o uchwalenie na 1927 r. dodatku 50% do państwowego podatku od nieruchomości.

W dyskusji zabrał głos prezes Towarzystwa, radca miejski dr Franciszek Mussil, sprzeciwiając się tak wielkiemu obciążeniu własności realnej. Nadmienił, że jest obowiązkiem nietylko Państwa, ale w pierwszym rzędzie gminy starać się, aby mieszkańcy miasta mieli dach nad głową, i w tym celu powinni bodaj umożliwić właścicielom realności najniezbędniejszy remont, — choćby naprawy dachów, — brak dachów na domach, względnie niemożność naprawy dachów, umniejsza z każdym dniem ilość mieszkań zwłaszcza na najwyższych piętrach, — pozbawia tedy ludność dachu nad głową.

Państwowy podatek od nieruchomości wynosi rocznie przeciętnie zł. 1.600 dochodząc do zł. 4.000 i wyżej.

Gmina pobierając do tego podatku 50%, zabiera ze szczupłych czynszów z domów rocznie od poszczególnych właścicieli domów po zł. 800, względnie po zł. 2000 i więcej. O ileby właściciel domu nie był zmuszony kwot tych opłacać tytułem dodatku tego, mógłby kwotę tę użyć na reperacje dachu.

Polityka mieszkaniowa gminy jest zła i niesprawiedliwa, — nie należy tylko jednej warstwy obywateli obciążać coraz to nowemi podatkami.

Nie można ubytku dochodów ze zniesionej akcyzy pokrywać z podatków pobieranych od wywłaszczonej realności miejskiej.

Polityka finansowa gminy powinna obmyśleć inne, sprawiedliwe na wszystkich mieszkańców rozłożone podatki i opłaty na opędzanie swych potrzeb. Gmina powinna we własnym interesie starać się o utrzymanie domów w dobrym stanie, — jest to obowiązkiem gminy ze względu na wygląd miast, tychże rozwój i dochodowość.

Komisja finansowa Rady Miasta Warszawy uchwaliła na 1927 r. 37% dodatku do podatku od nierucho-

mości, wobec czego Magistrat st. m. Warszawy cofnął swój wniosek o 50% dodatek, jako nie mający szans przejścia na Radzie Miejskiej.

Radca dr Mussil zwrócił uwagę na okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 11-go października 1926 r. Nr 3 S. F. 4008 L. kol. 109, wydany w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych, w myśl którego tylko te miasta mogą w 1927 r. pobierać dodatek do podatku od nieruchomości w wysokości 50%, które przeprowadzają większe i niezbędne inwestycje, jak kanalizację i wodociągi. Gmina Miasta Krakowa takich robót nie wykonuje, wobec czego wątpliwem jest, czy na wypadek uchwalenia dodatku w wysokości 50% Ministerstwo uchwałę tę zatwierdzi.

Radca dr Mussil stawia wniosek o uchwalenie na 1927 r. dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w wysokości 25%. W dyskusji zabierali głos radcy, senator Adelman, poseł Puchałka, którzy poparli wywody prezesa dra Mussila. W szczególności p. senator Adelman słusznie podkreślił, że nakładanie dalszych ciężarów na nieruchomości doprowadzić musi do tego objawu, jaki tak często spotyka się, że słabsi finansowo właściciele realności muszą się ich wyzbywać, bo nie są w stanie podołać ciężarom. Ponadto nakładanie dalszych opłat uniemożliwia remont domów i przyczynia się do zmniejszenia liczby mieszkań, w następstwie czego miasto musi budować baraki i domy dla bezdomnych. P. poseł Puchałka przestrzega przed nadmiernem opodatkowaniem nieruchomości, bo to w rezultacie odbija się na lokatorach, zmuszonych do pokrywania tych wydatków, jakie dawniej ponosił właściciel domu. Przemawiał również radca poseł Holeksa. P. poseł Holeksa zainterpelował prezydjum miasta w sprawie przedłożenia budżetu, bo dopiero na tle preliminarza budżetowego możnaby się zorjentować, czy konieczną jest rzeczą wprowadzanie nowych obciążeń podatkowych.

Przeciw temu wnioskowi przemawiali między innymi wiceprezydent dr Wielgus, radcy miasta dr Rosenzweig (Polska Partja Socjalistyczna), dr Lang (Narodowa Demokracja), dr Klimecki (Narodowa Partja Robotnicza) popierając wniosek referenta dra Wydro. Rządząca większość uchwaliła też te wnioski, odrzucając poprawki dra Mussila i posła Puchałki, dotyczące zniżki podatku gminnego od nieruchomości.

Obecny skład Rady Miejskiej okazuje u bardzo wielu członków dziwny brak zainteresowania się sprawami, na porządku dziennym będącymi, — często brak kompletu (do kompletu wymaganą jest obecność 40 radców) uniemożliwia powzięcie uchwał. — Dziwna jest obojętność wielu radnych, z jaką na każdem prawie posiedzeniu uchwalają nowe obciążenia podatkowe, oraz finansowe. Uchwala się nowe podatki i zobowiązania finansowe bez świadomości, czy one są potrzebne i w jaki sposób odbiją się na mieszkańcach miasta.

Szabesgojowsko-żydowska większość w Radzie Miejskiej, często przy poparciu socjalistów, popiera i uchwala wszelkie wnioski, które obciążają własność realną i najszersze warstwy społeczne.

Smutny objaw, że w Radzie Miejskiej, w skład której wchodzi może połowa właścicieli realności, interesa własności miejskiej nie znajdują zrozumienia, — radcy miejscy należący do bloku stanowiącego obecnie większość w Radzie Miejskiej, wbrew interesom własności realnej, a zatem też wbrew interesom miasta głosują za wnioskami nakładającemi coraz to nowe ciężary na znękaną własność nieruchomą. Przykład mieliśmy znowu na ostatniem posiedzeniu Rady Miejskiej odnośnie do wniosku radcy dra Mussila o obniżenie dodatku do podatku od nieruchomości na 1927 r. na 25%. Najwyższy czas, aby jaknajprędzej uchwalić nową ordynację wyborczą i przeprowadzić nowe wybory.

Zrozumieć to powinni Sz. Członkowie, — silnie popierać naszą organizację, zyskiwać coraz to nowych członków i wprowadzać do nowej Rady Miejskiej odpowiednio silny zastęp radców, rozumiejących interesy własności realnej, którym też zależeć będzie na utrzymaniu katolickiego charakteru miasta.

Zainteresowani w tem są także nasi budowniczowie, rękodzielnicy i robotnicy. Z chwilą gdy własność realna, nękana coraz to nowemi podatkami i opłatami, przystąpić będzie mogła do remontu zniszczonych domów, gdy się ożywi ruch budowlany i dla tej warstwy społeczeństwa, pozbawionej obecnie zarobków, nastąpią lepsze czasy.

Sanacja zresztą leży także w interesie reszty społeczeństwa, — wszak brak mieszkań najbardziej odczuwają lokatorzy pozbawieni mieszkań, a to tak ze względów sanitarnych, moralnych i estetycznych. *Fem.*

Naprawy chodników.

Budownictwo Miejskie posyła właścicielom domów rachunki za naprawy chodników wzdłuż realności, cytując jako ich uzasadnienie § 53 ustawy budowlanej z dnia 18 lipca 1883 r., tudzież § 24 regulaminu utrzymania czystości i porządku dla miasta Krakowa, a właściciele nie badając bliżej, co owe paragrafy mówią, w zaufaniu do władzy miejskiej rachunki płacą.

Zwracamy przeto ich uwagę na brzmienie tych przepisów. § 53 ustawy budowlanej mówi bowiem, że właściciel domu obowiązany jest do zwrotu kosztów naprawy chodnika, jeżeli prowadził budowę, przy której uszkodzone zostały chodniki, a § 24 regulaminu utrzymania czystości nakłada nań ten obowiązek, jeżeli uszkodzenie powstało z powodu złego czyszczenia chodników, np. przy wyrębywaniu lodu. To są jedyne dwa wypadki, w których właściciel obowiązany jest do zwrotu kosztów naprawy chodnika. Wszelkie zaś naprawy chodników, spowodowane naturalnem zużyciem, należą do gminy.

We wszystkich zatem przypadkach, gdy nie zachodzą przyczyny ani z § 53 ustawy budowlanej, ani z § 24 regulaminu utrzymania czystości, należy wnieść rekurs do Magistratu, a w razie nieuwzględnienia go przez Magistrat, do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie. *A. B.*

Nowa ustawa stemplowa.

Ustawa z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych Nr 98 dz. u. poz. 570 obowiązuje od dnia 1-go stycznia 1927 r. Ustawa ta obowiązuje na całym obszarze Państwa Polskiego, jak również na obszarze Wolnego Miasta Gdańska.

Od 1-go stycznia 1927 r. przestają obowiązywać przepisy państw zaborczych, oraz przepisy polskie dotyczące opłat stemplowych, dotąd wydane.

W myśl art. 173 nowej ustawy stemplowej zachowuje jedynie moc obowiązującą austrjackie ces. rozpo-

rządzenie z dnia 15-go września 1915 r. Nr 279 dz. p. p. o należytościach sądowych w brzmieniu ustalonem w art. 1—4, oraz 6—10 ustawy z dnia 12-go czerwca 1924 r. Nr 56 dz. u. p. 562, z pewnemi w nowej ustawie stemplowej wprowadzonemi zmianami.

Nowa ustawa stemplowa ułożona jest systematycznie. Wprowadza niektóre stawki niższe niż dotychczas, zniża karę za ukrócenie należytości (mylne ostemplowanie) z 50-krotnej, na 25-krotną należytość ukróconą.

Ustawa składa się z 3-ch części. Część I, art. 1-51 zawiera postanowienia ogólne, tyczące się bądź wszystkich, bądź większości tych danin publicznych, które ustawa do opłat stemplowych zalicza.

Część II. Postanowienia szczegółowe. Art. 52--161, wymienia poszczególne przedmioty opłat stemplowych i podaje przy każdym z nich podstawę wymiaru i stopę (stawkę) opłaty, oraz normuje przy niektórych przedmiotach kwestje już w I-ej części rozstrzygnięte. Część druga zawiera więc właściwą „taryfę opłat stemplowych“.

Część III, art. 162—181 zawiera główne przepisy przejściowe i niektóre postanowienia prywatno-prawne.

Część I-sza obejmuje 9 rozdziałów.

Rozdz. 1 traktuje „o przedmiotach opłat stemplowych“.
„ 2 „ „o sposobie obliczania opłat“
„ 3 wymienia osoby obowiązane do uiszczania opłat.
„ 4 podaje sposoby uiszczania opłat stemplowych,
„ 5 traktuje o przedawnieniu,
„ 6 wymienia przepisy o nadzorze,
„ 7 traktaje o naruszeniu przepisów o opłatach,
„ 8 obejmuje przepisy o środkach prawnych,
„ 9 obejmuje przepisy o doręczaniu i czasokresach.

CZĘŚĆ I.

Zasada: Jeżeli jedno pismo (dokument) obejmuje kilka czynności prawnych, podlega opłacie od każdej czynności z osobna.

Wyjątek: Czynności prawne zawarte między temi samemi osobami w jednem piśmie, pozostające ze sobą w tak ścisłym stosunku, że jedna z tych czynności (ubocznych) nie mogłaby istnieć sama przez się bez drugiej (głównej) podlegają opłacie tylko od czynności głównej. Np. na kontrakcie kupna-sprzedaży, potwierdzenie odbioru ceny kupna. (Art. 2).

Opłaty stemplowe oblicza się od rodzaju czynności prawnej, nazwanie czynności niezgodne z treścią, niema znaczenia dla wymiaru opłaty. Np. nazwanie aktu kupna-sprzedaży darowizną lub tp.

Wartość przedmiotu, podlegającego opłacie, ma podać płatnik i w zasadzie obliczyć wysokość należytości stemplowej, z wyjątkiem wypadków, w których należytość oblicza władza. (Art. 6).

W zasadzie podlegają opłacie stemplowej umowy i inne czynności prawne wymienione w taryfie tylko wówczas, gdy są stwierdzone pismem, — wyjątki w których czynność prawna podlega opłacie stemplowej, choćby nie była stwierdzona pisemnie, są podane w ustawie (taryfie).

Nie pobiera się opłaty stemplowej, wynoszącej mniej niż 10 gr.

Groszową końcówkę opłaty, obliczonej według właściwej stopy, przewidzianej w części drugiej ustawy niniejszej, jeżeli przewyższa 10 groszy, a jest niepodzielna przez 10, zaokrągla się wzwyż do kwoty w ten sposób podzielnej, (np. 35 gr. zaokrągla się na 40 gr.). Jeżeli jednak z zastosowania stawki procentowej wynikła kwota, wyrażona wyłącznie w groszach (a nie w złotych i groszach) a wynosząca mniej niż 10 groszy, to opłaty wcale się nie pobiera (a zatem nie pobiera się żadnej opłaty gdy wypadło 5 gr, ale np. kwotę 27 zł. 5 gr. należy zaokrąglić na 27 zł. 10 gr.) art. 14.

Zasada: Wobec Skarbu Państwa są strony solidarnie odpowiedzialne za uiszczenie opłaty stemplowej, art. 15.

Wyjątki: Wolne są od obowiązku uiszczenia procentowej opłaty stemplowej od pisma stwierdzającego umowę obustronnie obowiązującą, fundacje, zakłady i zrzeszenia, prawnie istniejące i posiadające siedzibę w Polsce, których zadanie stanowi wyłącznie wykonywanie kultu religijnego albo działalność naukowa, oświatowa lub dobroczynna.

Kontrahent zawierający umowę z osobą wolną od obowiązku uiszczenia opłaty, ma uiścić połowę opłaty, jeżeli sam nie jest zwolniony od obowiązku uiszczenia. art. 16.

Strony mogą umówić się, która z nich ma uiścić opłatę stemplową od umowy, względnie w jakim stosunku. W braku takiego postanowienia ma każda ze stron uiścić połowę opłaty, art. 164.

Uiszczenie opłaty stemplowej następuje bądź według obliczenia płatnika — bez wymiaru urzędowego — bądź na zasadzie wymiaru, dokonanego przez właściwy organ urzędowy. Organami urzędowemi, właściwemi do wymierzania opłat stemplowych są: notarjusze, organa sądowe, urzędy skarbowe i inne urzędy państwowe.

Opłatę stemplową uiszcza się bądź przez użycie papieru stemplowego lub znaczków stemplowych, bądź przez wpłacenie gotówką do kasy skarbowej lub do rąk innego organu, uprawnionego do poboru. art. 17.

Opłatę od pisma sporządzonego w Polsce, należy uiścić w ciągu trzech tygodni od dnia, w którym pismo sporządzono, art. 20. Opłatę od pism sporządzonych zagranicą należy uiścić w trzech tygodniach od dnia kiedy obowiazany do uiszczenia opłaty, otrzymał lub wprowadził to pismo do Polski, art. 21.

Sposoby uiszczania opłat stemplowych.

a) Bądź przez skasowanie stempli przez przepisanie ich początkowemi literami, lub końcowemi wyrazami pisma, lub stwierdzającemi zawarcie umowy podpisami stron,

b) bądź przez użycie papieru stemplowego (np. blankiety wekslowe ad a i b). Strona sama oblicza i uiszcza opłatę stemplową,

c) przez przedstawienie przez strony pisma (dokumontu) w oryginale lub odpisie urzędowi skarbowemu, celem urzędowego skasowania stempli,

d) przez uiszczenie obliczonej przez stronę opłaty gotówką w kasie skarbowej,

e) przez przedstawienie pisma podlegającego opłacie, w oryginale lub odpisie urzędowi skarbowemu, który określa (oblicza) sumę opłaty i wydaje polecenie przyjęcia jej przez kasę skarbową, art. 23 i 24.

W niektórych wypadkach przepisuje ustawa, że opłatę musi wymierzyć urząd skarbowy, sąd lub inne urzędy państwowe, ewentualnie notarjusze, ci ostatni w b. zaborach pruskim i rosyjskim, art. 25—33.

Prawo Państwa do żądania opłaty stemplowej przedawnia się z upływem lat pięciu. Termin pięcioletni biegnie od dnia, w którym opłata winna być uiszczona. Przedawnienie nie biegnie w czasie wykonywania umowy.

DZIAŁ INFORMACYJNY.

Wkładka roczna 12 zł. Wpisowe jednorazowe 2 zł.

Ważne dla właścicieli realności.

I.

W biurze są do nabycia:

Następujące druki (formularze):

a) **Formularze** warunków (umów najmu) i regulamin porządku domowego.
b) **Podania** o udzielenie podstaw wymiaru podatku dochodowego.
c) **Wnioski** na opróżnienie mieszkania (eksmissye po 20 gr., napisy po 10 gr.
d) **Nakazy** oddania (mieszkań) po 12 gr., napisy po 8 groszy.
e) **Podania** o ograniczenie względnie wstrzymanie egzekucji podatku dochodowego.

II.

Ważniejsze opłaty stemplowe.

1) Pełnomocnictwa w zasadzie Zł. 2·—, pełnomocnictwo w sprawach należących do Sądów cywilnych 70 gr.
2) Podania, względnie rekursa podatkowe:
a) Jeżeli kwota podatku nie przewyższa Zł. 20·— = 20 gr.;
b) Jeżeli kwota podatku nie przewyższa Zł. 140·— = 40 gr.;
c) Jeżeli kwota podatku przewyższa Zł. 140·— = Zł. 2·—.
3) Załączniki do podań, względnie rekursów:
a) Poniżej Zł. 140 — = 10 gr.;
b) Powyżej „ 140·— = 40 gr.
4) Napisy (rubra) 40 gr.
Wypowiedzenia: przy najmach miesięcznych należy zaopatrzyć każdy egzemplarz (jeden dla siebie i tyle ilu awizatów; o ile lokator ma sublokatora względnie sublokatorów, należy i dla tych dołączyć po jednym egzemplarzu) znaczkami stemplowemi po 30 gr.,— przy innych najmach (kwartalnych i t. p.) po zł. 1.
Napisy (rubra) wolne od opłaty.

Uwaga: Do wszystkich powyższych kwot dolicza się obecnie 10%.

III.

Informacje i odpowiedzi pisemne.

W sprawach dotyczących własności realnej udziela się krótkich odpowiedzi w niniejszym dziale, lub listownie, za nadesłaniem koperty zaopatrzonej znaczkiem pocztowym na odpowiedź.

IV.

Zeznania.

Zwracamy uwagę, że na żądanie załatwia się dla Szanownych członków za umiarkowaną opłatą, przez cały rok wszelkie sprawy podatkowe jak:

1. Fachowe na przepisach ustaw oparte sporządzanie przez cały rok zeznań do wszelkich podatków państwowych i gminnych.
2. Przestrzeganie i utrzymywanie w ewidencyi terminów przedkładania zeznań.
3. Wnoszenie wszelkich zeznań i pism do władz skarbowych w terminach ustawą przepisanych.
4. Interwencja w zastępstwie stron u władz skarbowych w sprawach podatkowych przy załatwianiu i wyjaśnianiu usterek do zeznań do podatku dochodowego, podatku przemysłowego (obrotowego) majątkowego t. t. p.
5. Sporządzanie odwołań i rekursów od niesprawiedliwych wymiarów podatków do wyższych Instancyji.

W ten sposób strona unika obowiązku i konieczności prowadzenia ewidencji i myślenia przez cały rok o różnych terminach, unika nakładania grzywien za nieprzedłożenie zeznań w przepisanych terminach, unika konieczności osobistej interwencji u władz skarbowych.

Należyte, na przepisach ustaw oparte układanie zeznań i sporządzanie odwołań, rekursów, jakoteż przestrzeganie terminów, jest bardzo ważne. Nieprzedkładanie zeznań w terminach ustawą przepisanych, pociąga za sobą utratę prawa wnoszenia środków prawnych (odwołań, rekursów).

V.

Członek, który wkładkę roczną Zł. 12·— zapłacił, ma prawo:

1) **do bezpłatnego informowania się** w biurze Towarzystwa przy ul. Karmelickiej L. 15, I. p. we wszelkich sprawach, dotyczących spraw właścicieli realności, zgłaszania się względem administratorów i dozorców domów i informowania się co do kwalifikacyj tychże, zasięganie bezpłatnej porady prawnej we wszystkich sprawach skarbowych, podatkowych i stosunku najmu dotyczących;

2) otrzymuje bezpłatnie niniejsze pismo, w którem podaje się do wiadomości wszelkie sprawy i praktyczne wskazówki, dotyczące właścicieli realności;

3) jakoteż wszelkie inne pisma dla członków przez Towarzystwo wydawane;

4) do wstępu na posiedzenia, Walne Zgromadzenia, wiece itp.;

5) w końcu ma prawo korzystania z **Biura administracji realności,** oraz z załatwiania spraw podatkowych za rocznym ryczałtem.

VI.

Wszelkich informacyj w sprawach dotyczących właścicieli nieruchomości, oraz **porady prawnej** udziela się członkom codziennie od godziny 9—12 i od 4—6 po południu, z wyjątkiem niedziel i świąt.

VII.

Czarna księga.

Przypominamy Szanownym Członkom, że w biurze Towarzystwa katol. właśc. realn. znajduje się **„Czarna księga"** z wykazem nie zasługujących na zalecanie lokatorów i dozorców domów.

Wskazanemby było, aby Szanowni Członkowie, będąc często narażeni na różne szykany, z wykazu tego korzystali i wpisywali lub pisemnie zgłaszali do „Czarnej księgi" uwagi i żale na lokatorów nie płacących czynszu lub z innych powodów nie odpowiednio się zachowujących, jak również uwagi o dozorcach domów.

Właściciele realności **winni stanowczo** we własnym interesie przed wynajęciem mieszkania zasięgać w biurze Towarzystwa informacji o lokatorze.

VIII.

Wydział Towarzystwa ze względów statystycznych uprzejmie prosi Szan. Członków, którzy swe domy sprzedają, aby zechcieli bezzwłocznie podawać do wiadomości Towarzystwa imiona, nazwiska i adres nowych właścicieli jak również, aby zechcieli **nakłaniać** nowonabywców do zapisywanie się na członków. Leży to nawet w interesie Szan. Członków, którzy wśród roku realności sprzedają, gdyż o ile nowonabywca nie wstąpi jako członek, w takim razie dawny obowiązany jest wkładkę do końca roku zapłacić.

IX.

Po myśli § 7. Statutu członek wystąpić może z Towarzystwa z końcem roku i powinien przynajmniej na 15 dni przed końcem roku o wystąpieniu swem zawiadomić pisemnie Prezydjum.

Zaniedbanie tego terminu pociąga za sobą obowiązek uiszczenia wkładki na rok następny.

X.

Biuro administracyj realności

ulica Karmelicka 15, I. p., przyjmuje pod bardzo przystępnymi warunkami **całkowite administracje realności** oraz **częściowe** (załatwianie spraw podatkowych, zeznań, interwencyi u władz, spraw najmu, wypowiedzeń i t. p.) dając Szan. właścicielom gwarancję należytego załatwiania tych agend, oraz zapewniając należyte fachowe, na przepisach ustaw oparte załatwienie wszelkich w zakres administracji wchodzących czynności. Zarazem poleca godnych zaufania administratorów.

XI.

Reklamacje.

Każdy członek, któryby naszego „Czasopisma" nie dostał, zechce się zgłosić do biura Towarzystwa (ul. Karmelicka L. 15, I. p.).

Reklamacje będą tylko do 14-tu dni uwzględniane. Reklamacje są wolne od opłaty pocztowej.

Celem umożliwienia skutecznego doręczenia „Czasopisma właściciel realności" upraszamy o bezzwłoczne zawiadamianie ustne lub korespondentką w razie zmiany mieszkania.

XII.

Rewizje przypisu podatków.

Zapoznanie się z różnorodnemi ustawami, rozporządzeniami i przepisami, ulegającemi często zmianom, jest bardzo trudne i nader skomplikowane i żaden właściciel nie może się zorjentować w sposobie składania zeznań, terminach itp., nie może wiedzieć, ile ma płacić, a już tem bardziej nie wie, na jakiej podstawie wymiar uskutecznionym został. Każdy powinien mieć możność skontrolowania, że to, co płaci, też rzeczywiście od niego się należy.

Podatnik, nie będąc w możności skontrolowania, czy wymiar względnie przypis jest słuszny, niejednokrotnie bezwiednie płaci wyższy podatek niżby się należał.

Towarzystwo katolickich właścicieli realności, pomne swych zadań i chcąc swych członków uchronić przed płaceniem nienależnych podatków, zorganizowało przy ulicy Karmelickiej 15 biuro porad i rewizji przypisów i wymiarów podatków, z którego za niewielką opłatą wszyscy członkowie Towarzystwa mogą korzystać.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia opłaty, o ile podatnik został o tych czynnościach urzędownie zawiadomiony. Od dnia zawiadomienia liczy się nowy okres pięcioletni, art. 34.

Zasada: Osoba obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej, jeżeli nie uiściła opłaty w należnej sumie, we właściwym terminie i w prawidłowy sposób, ma zapłacić podwyżkę stemplową w wysokości 5-krotnej kwoty nieuiszczonej, albo uiszczonej po upływie właściwego terminu lub w sposób nieprawidłowy. Kara ta wynosiła u nas dotąd 3-krotną kwotę.

Wyjątki: W przypadkach przewidzianych w ustawie w art. 71, 74, 80, 90, 125, 129 i 138 kara wynosi 25-krotną ukróconą opłatę stemplową, np. przy wekslach i pokwitowaniach. Dotąd wynosiła 50-krotną kwotę, art. 42.

Kary.

Osoby używające lub sprzedające podrobione, przerobione, skasowane stemple, oraz podające świadomie stan faktyczny niezgodny z rzeczywistością i przez to powodujące np. pobranie niższej opłaty, ulegają karze pieniężnej w wysokości do 15-krotnej kwoty nieuiszczonej, która to kara ulega zamianie na karę pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Orzecznictwo należy do sądów okręgowych, art. 39—41. Przymusowe ściąganie podwyżki stemplowej może nastąpić dopiero po prawomocności wymiaru, art. 42.

Środki odwoławcze.

Od wymiaru opłaty stemplowej lub podwyżki stemplowej, wymierzonej przez władzę skarbową, jak również od każdej innej decyzji wydanej przez władzę skarbową, można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od dnia dokonania wymiaru, względnie w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu płatniczego, art. 46.

Odwołanie należy wnieść do tej władzy, która wymierzyła opłatę lub podwyżkę, albo która wydała decyzję. Odwołanie rozstrzyga Izba Skarbowa. Jeżeli jednak decyzję wydała Izba Skarbowa w pierwszej instancji, rozstrzyga odwołanie Ministerstwo Skarbu.

Gdy decyzję zaskarżoną wydała władza skarbowa, to może załatwić odwołanie we własnym zakresie działania, jeżeli uzna, że odwołanie jest całkowicie uzasadnione.

Instancja odwoławcza nie rozpoznaje odwołania, wniesionego po upływie przepisanego terminu (art. 46). W przypadkach jednak, zasługujących na uwzględnienie Minister Skarbu może, mimo uchybienia terminu, zezwolić na rozpoznanie odwołania. — Odwołania do III instancji niema, art. 47.

Osoba, przez Urząd Skarbowy skazana na karę pieniężną, może wnieść odwołanie w ciągu miesiąca, lub w tymże terminie zażądać od urzędu skarbowego przekazania sprawy właściwemu terytorjalnie sądowi powiatowemu, art. 48.

Izba Skarbowa na wniosek podatnika zarządzi zwrot opłaty stemplowej lub uchyli wymiar opłaty, jeżeli czynność prawna, stwierdzona pismem, od którego opłatę uiszczono lub wymierzono, była od początku nieważna, lub na skutek zdarzenia późniejszego ma być uważana za nieważną od początku, jak również gdy stało się pewnem, że nie ziści się warunek zawieszający, od którego uzależniono czynność prawną. Izba Skarbowa może zarządzić zwrot opłaty stemplowej, jeżeli czynność prawna (kontrakt) została za wzajemną zgodą stron lub na żądanie jednej strony z mocy służącego jej prawa odwołana lub gdy się ziścił warunek rozwiązujący.

Wniosek o zwrot opłaty, względnie o uchylenie wymiaru, należy złożyć do Izby Skarbowej w ciągu pięciu lat, art. 49.

Czasokresy.

Koniec czasokresu, oznaczonego w ustawie niniejszej według tygodni, miesięcy lub lat, przypada w ostatnim tygodniu, względnie w ostatnim miesiącu czasokresu na ten dzień, który swą nazwą, względnie swą datą, odpowiada dacie rozpoczęcia czasokresu, — jeżeli w ostatnim miesiącu takiego dnia niema, to koniec czasokresu przypada na ostatni dzień tego miesiąca.

Koniec czasokresu, przypadający na dzień wolny od zajęć urzędowych, przesuwa się na najbliższy dzień powszedni. art. 51.

Na tem kończy się część I-sza, — w następnym artykule omówimy przepisy objęte w części w II-giej, zawierające przepisy szczegółowe, dotyczące należytości stemplowych, jakim podlegają różne dokumenta.

Adwokat *dr Franciszek Mussil.*

W sprawie gaszenia światła w latarniach oświetlających numery orjentacyjne domów.

Swego czasu wydała elektrownia miejska kalendarz z oznaczeniem godzin, w których w różnych porach roku mają być rozświecane i gaszone lampy orjentacyjne.

Niniejszem, po zasięgnięciu informacji w Magistracie, podajemy do wiadomości Sz. Członków, że stróże domów nie są obowiązani do trzymania się podanych we wspomnianym kalendarzu godzin gaszenia lamp, — lampy obowiązani są gasić stróże z chwilą otwierania rano bramy wchodowej. *Prezydjum.*

Podatek wodociągowy.

W n-rze 92 „Czasopisma" poruszyliśmy sprawę opłaty podatku wodociągowego, wspomnieliśmy o odbytej w prezydjum Magistratu konferencji, oraz podaliśmy do wiadomości treść memorjału, w którym zajęliśmy stanowisko, że niezależnie czy czynsze dojdą, względnie przekroczą 75 procent komornego podstawowego w Krakowie wobec obowiązującej do 1949 r. ustawy wodociągowej, nadal lokatorzy podatek ten opłacać są obowiązani. W sprawie tej odbywają się dalsze konferencje, sprawa będzie przedmiotem obrad Rady Miejskiej, prawdopodobnie jeszcze w grudniu br., sprawę tę obszerniej omówimy w następnym numerze „Czasopisma". Wynik uchwały Rady Miejskiej zależny będzie od stanowiska, jakie zajmą radcy miejscy, zwłaszcza będący właścicielami realności. *Fem.*

Skrzynki na popiół i śmieci.

Z uwagi, że sprawa ustalenia ceny za skrzynki na popiół i śmieci jeszcze nie jest załatwiona i w sprawie tej toczą się pertraktacje, radzimy Sz. Członkom na razie wstrzymać się z zamawianiem i kupowaniem tych skrzynek. W następnym numerze sprawę tę bliżej omówimy.

Ile można odpisywać za zużycie domów przy państwowym podatku dochodowym.

Odnośne przepisy znajdują się w art. 6 ustawy o państwowym podatku dochodowym i w § 16 rozporządzenia wykonawczego.

W Nr. 85 Czasopisma w artykule »Wskazówki i formularz do składania zeznania do państwowego podatku dochodowego« sprawę tę omówiliśmy.

Ważny artykuł w tej sprawie ukazał się w Nr. 48 »Miasta Polskiego«, który poniżej w odpisie dosłownym podajemy:

Czas i używanie przedmiotów są temi czynnikami, które wpływają na zmniejszanie się ich wartości. Każdy przedmiot z czasem zużywa się, nawet gdy jest starannie utrzymywany i naprawiony. Przedmiot używany przez dłuższy okres czasu — staje się z czasem niezdatnym do dalszego użytku.

Powyższe zasady tyczą się również budynków mieszkalnych i innych. Budynek po pewnym dłuższym przeciągu czasu staje się niezdatnym do dalszego użytku, nawet gdy był starannie remontowany. Długotrwałość budynku zależy od wielu czynników, a przedewszystkiem: od dobroci materjałów użytych do budowli, od konstrukcji budynku, od wpływów miejscowego klimatu, od przeznaczenia budynku i od mniej lub więcej starannego remontu. Z tych względów nie sposób jest ustalić ściśle normy długotrwałości budynków. Budowniczowie, inżynierzy i technicy ubezpieczeń od ognia co do tych norm mają różne zdania.

Dla budynków murowanych w miastach, przy bardzo dobrej i trwałej konstrukcji długotrwałość budynku określa się na lat 60 do 120. Normy te jednak zaliczyć należy do wyjątkowych, a szczególniej w naszym klimacie i przy naszym sposobie budowania. Dla naszych warunków długotrwałość budynków wynosi lat 40 do 75, o ile corocznie dokonywany był remont. Wiadomą jest jednak rzeczą, że wskutek rujnującej właścicieli domów ustawy o ochronie lokatorów większość domów w miastach polskich od wielu lat nie jest dostatecznie remontowaną, i długotrwałość tych domów może być znacznie krótsza.

Zabiegliwy właściciel budynku, w przewidywaniu, że z czasem budynek jego zużyje się, czyli przyjdzie do stanu ruiny; powinien w zasadzie corocznie odkładać z dochodu pewne kwoty pieniężne, które z czasem pozwolą mu w całości odbudować lub też postawić nowy zamiast starego.

Z tej racji powstały tak zwane coroczne potrącenia na amortyzację, czyli zużycie.

I dlatego w prawodawstwach podatkowych, a szczególniej w przepisach o podatku dochodowym przewidziane są przy wymiarze podatku, pewne potrącenia z otrzymanego dochodu na zużycie tego przedmiotu, który dochód przynosi.

W artykule 6-tym naszej ustawy o podatku dochodowym (Dz. Ust. Nr. 58/1925) jest przepis, że z otrzymanego i rzeczywiście osiągniętego dochodu potrąca się koszty osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia dochodu (a więc koszty naprawy i utrzymania budynków w dobrym stanie, wynagrodzenie rządcy i dozorcy, koszty ubezpieczeń) i oprócz tego należy potrącić kwotę przeznaczoną na coroczne odpisanie na zużycie. W przepisach wykonawczych do powyższej ustawy, a mianowicie w § 16 Rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 48/1924) znajdują się przepisy, w jaki sposób ustalać potrącenia z dochodów na zużycie budynków. Według tych przepisów potrącenia te nie powinny przekraczać 2% od wartości budynków mieszkalnych, 3% budynków gospodarczych i 5% budynków fabrycznych.

Potrącenia na zużycie należy uskuteczniać procentowo od wartości budynku. Jednak urzędy skarbowe i komisje szacunkowe stosują błędny sposób obliczenia wartości budynków, a mianowicie, biorą za podstawę tylko szacunek ubezpieczeń od ognia. Jest to zasadniczy błąd, bo w szacunku ubezpieczeniowym nie jest uwzględniona wartość fundamentów budynku, jako części budynku niepalnych, lecz natomiast bezspornie podlegających z czasem osłabieniu, a więc zużyciu. W celu otrzymania rzeczywistej wartości budynku należy dodać do szacunku ubezpieczeniowego i wartość fundamentów budynku, a ponieważ zużycie potrąca się od wartości budynku, należy przeto zużycie potrącać i z wartości fundamentów.

Technicznie wartość fundamentów z cegły w domach mieszkalnych piętrowych określaną bywa przeciętnie na $1/4$ wartości budynku wykazanej w szacunku ubezpieczeniowym.

Przeto w zeznaniach do podatku dochodowego należy z dochodów otrzymywanych z domów mieszkalnych potrącać conajmniej 2% od wartości budynków, przyczem w celu określenia wartości budynku należy do sumy, na jaką budynek jest ubezpieczony od ognia, dodać conajmniej $1/4$ tej sumy na wartość fundamentów.

W razie nieuwzględnienia przez urzędy skarbowe i komisje szacunkowe tego sposobu obliczenia wartości budynku, należy reklamować do Komisji odwoławczej, powołując się na powyższe argumenty i żądając wezwania na posiedzenie Komisji odwoławczej, co przysługuje każdemu płatnikowi podatku na zasadzie art. 68 ustawy o podatku dochodowym.

Dodać jeszcze należy, że z wielu względów, o których jeszcze w przyszłości pomówimy, nie należy na razie podwyższać szacunków ubezpieczeń od ognia jedynie w tym celu, aby otrzymać większe potrącenia na zużycie. Byłaby to metoda zawodna i w przyszłości grożąca różnemi podatkowemi niespodziankami. Jednak potrąceń na zużycie od fundamentów można się domagać i domagania te powinny być uwzględnione.

Do dnia 1-go marca 1927 r. obowiązani będą podatnicy złożyć zeznania do państwowego podatku dochodowego na 1927 r.

W numerze, który się ukaże w lutym 1927 r., podamy odpowiednie wskazówki i formularz do składania zeznań, oraz omówimy sprawę potrąceń za zużycie domów.

Dr. Franciszek Mussil.

W zamian domu — dożywocie.

Przed paru tygodniami u jednego z rejentów warszawskich sporządzono akt sprzedaży nieruchomości położonej na Pradze, przy ul. Grochowskiej Nr. 49.

Właścicielka tego domu, p. S. M., ustąpiła na własność swą nieruchomość p. P., pozostawiając dla siebie jako dożywocie czteropokojowe mieszkanie i zobowiązując nowonabywcę do wypłacania b. właścicielce tytułem odszkodowania miesięcznie sumy osiągniętej ze sprzedaży 34 i pół korca żyta kongresowego.

Nowonabywca w razie nieuiszczenia 6 rat miesięcznie, traci wszelkie prawa własności do nabytej nieruchomości.

Zaznaczyć należy, że nieruchomość ta posiada wielki dom frontowy czteropiętrowy, dwupiętrowe oficyny oraz wielki plac jeszcze niezabudowany.

Powyższa tranzakcja wskazuje, jakim świetnym interesem jest obecnie posiadanie domu w Polsce!

Obrady Komitetu Wykonawczego Międzynarodowego Związku własności miejskiej w Paryżu.

Na wiosnę b. r., uzyskała polska własność nieruchoma, dwa miejsca dla swoich przedstawicieli, w Komitecie Wykonawczym, który jest na podstawie statutu najwyższą władzą kierującą działalnością Międzynarodowego Związku własności nieruchomości miejskich.

Dnia 25/X b. r. rozpoczęły się obrady Komitetu Wykonawczego w Paryżu, na które wyjechała imieniem polskiej wł. nier. p. E. Pepłowska. W posiedzeniu tem wzięli udział następujący członkowie: p. Larmeroux prezes (Francja), p. Albert Stucchi (Włochy), p. de la Pena (Hiszpanja), p. Brion (Francja), p. Chassaignon sekretarka i kierowniczka biura, p. Raab (Niemcy) doniósł uprzednio, że na posiedzenie przybyć nie może. Na posiedzeniu poruszono szereg ważnych spraw odnośnie do międzynarodowej działalności i rozszerzenia Związku.

Delegaci poszczególnych krajów przedstawili sprawę likwidacji przepisów krępujących własność nieruchomą w reprezentowanych przez nich krajach.

We Włoszech wszelkie prawa wyjątkowe w dziedzinie mieszkaniowej zostały zniesione. Na skutek tego zarządzenia ukazało się na domach mnóstwo ogłoszeń o wolnych mieszkaniach, natomiast nie wynikły żadne zamieszki ani katastrofy społeczne, przewidywane przez zwolenników ograniczeń.

W Hiszpanji Izby własności miejskiej z Radami na czele pracują usilnie nad zniesieniem wszelkich pozostałości praw wyjątkowych, zaś każdy lokator wynajmujący obecnie mieszkanie nie korzysta już teraz z żadnych przywilejów. Ponieważ ruch budowlany jest w Hiszpanji znaczny, nie będzie już wkrótce mieszkań podlegających ograniczeniom, które zresztą w tym kraju nigdy nie były zbyt dotkliwe.

W Holandji mimo pełnowartościowej waluty, komorne jest wyższe niż przed wojną; na wiosnę projektowane jest zupełne zniesienie wszelkich ograniczeń.

We Francji ostatnia ustawa przewiduje termin wygaśnięcia ograniczeń, przyczem likwidacja ma następować stopniowo, zaczynając od większych mieszkań i kończąc na najmniejszych.

Tylko w Polsce skonstatowano ze smutkiem pogorszenie ustaw przez uchwalenie noweli do ustawy o ochronie lokatorów z dnia 27 marca 1926.

Na wniosek p. Pepłowskiej dodano do porządku dziennego sprawę Izb własności nieruchomej. P. de la Pena wyjaśnił dokładnie ich strukturę i zakres działania w Hiszpanji, gdzie rząd nie wydaje żadnych zarządzeń bez zasięgnięcia opinji Rady, uważając ją za czynnik najbardziej kompetentny dla rozstrzygania zagadnień mieszkaniowych.

Prezes Międzynarodowego Związku p. Larmeroux wygłosił obszerny referat o rozwoju Międzynarodowego Związku. Należą do niego obecnie organizacje 34 państw nie tylko europejskich lecz także ze wszystkich części świata jak n p. Argentyna, Syrja, Indje angielskie itp., przyczem przybywają wciąż nowe. Ostatnio do Związku przystąpiły Niemcy i Litwa.

Związek posiada swój własny organ, czasopismo wydawane w języku francuskim »Revue Internationale de la proprieté bâtie fonsiére«. Agendy Związku i znaczenie na terenie międzynarodowym ciągle wzrastają.

Po załatwieniu szeregu doniosłych spraw, jak: sprawy długów hipotecznych, ustaw krępujących własność nieruchomą, Izb własności nieruchomej w poszczególnych krajach i wielu innych zamknięto obrady.

Sprawozdanie
z posiedzeń Wydziału, poszczególnych Komisji i interwencji.

Dnia 14/X o godz. 6-tej wieczorem odbyło się w biurze przy ulicy Karmelickiej L. 15. posiedzenie Wydziału z następującym porządkiem dziennym:

1. Sprawy bieżące.
2. Odczytanie protokołu z ostatn. posiedzenia.
3. Podwyższenie dodatku gminnego do podatku od nieruchomości.
4. Omówienie sprawy opłaty »podatku wodociągowego« w związku z przypisem art. 7. ustawy o ochronie lokatorów.
5. Rozporządzenie Magistratu w sprawie sprawiania skrzynek metalowych na składanie popiołu i śmieci.
6. Projekt ustawy o ustroju Izb własności nieruchomej miejskiej.
7. Wnioski członków.

Prezes otworzył posiedzenie podając do wiadomości obecnych, że zmarł długoletni członek Tow. i przewodniczący Komisji kontrolującej śp. Tadeusz Stasicki. Obecni uczcili pamięć Zmarłego przez powstanie. Nadto zawiadomił prezes, że radca skarbu p. Władysław Skrzydelko zrezygnował z godności członka Wydziału, podając jako powód brak czasu z powodu licznych zajęć zawodowych. — Wydział z żalem przyjął do wiadomości rezygnację, wyrażając nadzieję, że radca Skrzydelko, skoro mu zajęcia jego pozwolą, zechce znowu wziąć udział w pracach Wydziału.

Odnośnie do spraw bieżących Wydział postanowił, na wniosek prezesa, odroczyć termin odbycia obchodu 30-lecia istnienia Towarzystwa do r. 1927, jak również postanowiono termin odbycia dorocznego

Walnego Zgromadzenia, jak również porządek dzienny pozostawić uznaniu Prezydjum.

Nad sprawą podwyższenia dodatku do państwowego podatku od nieruchomości wywiązała się szeroka dyskusja.

Stosownie do 4-go punktu porządku dziennego prezes przedstawił wyczerpująco sprawę poboru podatku wodociągowego, w związku z ustawą o ochronie lokatorów, po przekroczeniu 75% czynszu podstawowego. Odczytano memorjał mający być przedłożonym Prezydjum Miasta, poczem wybrano delegację mającą poruszyć w Prezydjum Miasta sprawę poboru podatku wodociągowego, jak również sprawę zaprowadzenia skrzynek na popiół i śmieci.

Prezes przedstawił w ogólnych zarysach projekt ustawy o Izbach własności nieruchomej nadesłany przez Zarząd Zw. Tow. wł. realności w Warszawie.

Po wyczerpaniu porządku dziennego, Prezes zamknął posiedzenie o godz. 8-mej wieczorem.

Dnia 30 listopada 1926 r. odbyło się posiedzenie Wydziału z następującym porządkiem dziennym:

1. Sprawy bieżące.
2. Odczytanie protokołu z ostatniego posiedzenia.
3. Zaopinjowanie projektu ustawy o Izbach własności nieruchomej.
4. Ustanowienie wkładki na 1927 r.
5. Sprawa skrzynek na popiół i śmieci.
6. Wnioski członków.

Odnośnie do spraw bieżących prezes przedstawił żądania delegatów Stowarzyszeń krakowskich dozorców domowych w sprawie zawarcia umowy zbiorowej z dozorcami domowymi na r. 1927, zawiadamiając, że Inspektorat Pracy wyznaczył konferencję celem ewent. polubownego załatwienia umowy zbiorowej na czas od 1 grudnia 1926 do 1 grudnia 1927 z wezwaniem wybrania w tym celu 3-ch delegatów.

Projekt ustawy, o Izbach własności nieruchomej miejskiej, wywołał ożywione debaty, w zakończeniu których, wybrano specjalną komisję, z łona Wydziału celem przetrutynowania i zaopinjowania projektu ustawy.

Poczem Prezes dr Mussil przedstawił preliminarz budżetu Towarzystwa stawiając przytem wniosek, utrzymania wkładki członkowskiej na r. 1927 w dotychczasowej wysokości. Wydział wniosek ten jednogłośnie uchwalił.

Po omówieniu sprawy skrzynek na popiół i śmieci i szeregu wniosków członków Prezes zamknął posiedzenie o godzinie 8-ej wieczorem.

Różne uwagi i wiadomości.

1. Cena prądu elektrycznego za 1 kilowat godzin wynosi 50 gr. i 5 gr. na bezrobotnych, razem 55 gr.

Ceny gazu. Przy zużyciu do 25 m³ gazu w miesiącu (jednym okresie) wynosi 35 groszy za 1 m³, przy konsumpcji zaś przekraczającej 25 m³ cena każdego następnego metra sześc. wynosi tylko 27 gr. za 1 m³.

2. Opłata za wywóz jednej skrzynki popiołu i śmieci wynosi 35 gr., za jeden wóz Zł. 10·50.

Należytość za wywóz nieczystości kloacznych wynosi w dzień Zł. 9·—, w nocy Zł. 13·50 za 1 m³.

3. Latarnie orjentacyjne. Przestrzega się wszystkich właścicieli realności, do których zwróci się Magistrat lub elektrownia miejska z żądaniem umieszczenia latarni orjentacyjnej na ich realności, aby przed daniem na to swego zezwolenia jak również przed podpisaniem jakiejkolwiek deklaracji w sprawie konserwacji latarń, sprawienia żarówek, rozświecania i gaszenie latarń zgłosili się do biura Towarzystwa, gdzie otrzymają odpowiednie wskazówki i odbitkę rekursu, który należy wnieść do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie. Pod żadnym zaś warunkiem nie należy podpisywać jakiejkolwiek deklaracji. *A. B.*

4. Właściciele domów i administratorowie ubezpieczajcie domy od odpowiedzialności prawno-cywilnej. Zwracamy uwagę na artykuły na str. 7 Nr. 72 i str. 7, Nr. 73 „Czasopisma".

5. Odwołania od orzeczeń Urzędu Rozjemczego dla spraw najmu. Od orzeczeń Urzędu Rozjemczego dla spraw najmu odwołać się można do Sądu okręgowego cywilnego, jako apelacyjnego w przeciągu dni 14-tu od dnia o g ł o s z e n i a orzeczenia, a nie od dnia doręczenia na piśmie tego orzeczenia.

6. Umieszczanie szyldów i gabilotek, wywieszek, reklam świetlnych itp. urządzeń dozwolone jest jedynie za uprzedniem zezwoleniem Magistratu. Plany, wzgl. podania wnoszone do Magistratu na te urządzenia, mają być zgodnie z przepisami ustawy budowlanej, zaopatrzone podpisem właściciela odnośnej realności.

7. Związek Towarzystw Właścicieli realności w Warszawie, Zgoda 1 m 11, do którego Towarzystwo nasze jako członek należy, wydaje tygodnik, poświęcony sprawom właścicieli realności „Miasto Polskie". — Członek, któryby ten tygodnik pragnął zaprenumerować, zechce się w tym celu zgłosić w naszem biurze. — Prenumerata wynosi rocznie Zł. 15·—, półrocznie Zł. 8·— kwartalnie Zł. 4·—.

Informacje podatkowe.

1. Pomoc, porada i obrona w sprawach podatkowych. Zeznania podatkowe, podania o uwolnienie od podatków o odroczenie i spłaty na raty, o ograniczenie i wstrzymanie egzekucji, odwołania, rekursy, zażalenia do Trybunału Administracyjnego, sporządza i załatwia, oraz informacyj w sprawach dotyczących podatku dochodowego, majątkowego, przemysłowego (obrotowego), podatków gminnych, opłat i należytości skarbowych udziela się członkom w biurze Towarzystwa w godzinach od 9—12 przed południem i od 4—6 popołudniu.

2. Tabela rozliczenia opłat za nadmiar wody. W „Czasopiśmie" Nr. 72 na str. 3 podaliśmy tabelę ze sposobem rozliczania opłaty przez lokatorów należytości za nadmiar zużytej wody. Radzimy z tabelki tej korzystać. Na życzenie przeprowadza biuro Towarzystwa rozliczanie nadwyżki za skromną opłatą.

3. Wykupno świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na 1927 r. Świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne na 1927 rok winny być nabyte w obrębie właściwej władzy podatkowej I-szej instancji w ciągu miesięcy: listopada i grudnia 1926 r.

Do dnia 31 grudnia 1926 r. muszą wszyscy obowiązani bezwarunkowo świadectwa przemysłowe wykupić.

4. Spisy lokatorów dla oznaczenia ilości wody wolnej od opłaty taryfowej. Przypominamy, że w myśl § 23 rozporządzenia wykonawczego do ustawy wodociągowej, obowiązani są właściciele domów przedkładać co roku w styczniu w Zarządzie wodociągu miejskiego (ul. Lelewela Dz. XII.) wykazy ilości mieszkańców. Zmiany w ilości stałych mieszkańców i czas zmiany

w ciągu roku mają być zgłoszone najpóźniej w ciągu pierwszych 14 dni najbliższego kwartału.

Ilość mieszkańców podaną w ostatnim spisie sprawdza Zarząd wodociągu miejskiego i służy za podstawę obliczenia.

W razie nie przedłożenia wykazu w oznaczonym terminie, podstawę wymiaru stanowi ostatni przedłożony w latach poprzednich spis mieszkańców.

Przedkładanie tych spisów jest bardzo ważne i leży w interesie właścicieli realności, gdyż wiadomo, że ilość wody na użytek domowy wolna od opłaty ustanowioną jest na 50 litrów na głowę mieszkańca i dobę. Za wodę spotrzebowaną ponad maksymalną ilość, obliczaną na podstawie przecięcia rocznego, pobiera gmina miasta Krakowa opłatę taryfową od każdego metra sześciennego (m^3) nadwyżki.

Odnośne druki można dostać bezpłatnie w Zarządzie wydociągu miejskiego, ewentualnie także w biurze Towarzystwa.

5. Prawo przeglądania aktów w sprawie podatku dochodowego. Podatnikowi przysłuża w myśl art. 67 ustęp 1, ustawy o państwowym podatku dochodowym i § 134 rozporządzenia wykonawczego prawo przeglądania w kancelarji komisji szacunkowej aktów dotyczących opodatkowania jego osoby.

6. Zarządzenie Ministerstwa Skarbu w sprawie krzywdzących wymiarów podatkowych. Ogólne żale i skargi na niesprawiedliwe i krzywdzące wymiary podatku dochodowego na 1926 r., o których już poprzednio pisaliśmy, a polegające na pobieżnem traktowaniu zeznań, nie rozważaniu indywidualnie sprawy poszczególnych podatników, nieuwzględniania przewidzianych w ustawie ulg i potrąceń itp. spowodowały wydanie przez Ministerstwo Skarbu okólnika do władz skarbowych I-szej Instancji, w którym Ministerstwo zwraca urzędom podatkowym uwagę na odpowiednie przepisy ustawy, zalecając ich stosowanie i polecając liberalniejsze postępowanie tak przy wymiarze podatku, jak i przy załatwianiu odwołań.

7. Zamierzona reforma podatku dochodowego. W Ministerstwie Skarbu rozważaną jest nowelizacja ustawy o państwowym podatku dochodowym, według której podatek ten miałby się składać z dwóch części: 1) podatku cząstkowego, któryby obciążał dochody podatnika z poszczególnych źródeł i 2) z podatku ogólnego, uzupełniającego, któremu miałaby podlegać łączna kwota wszystkich dochodów podatkowych. Przy takiej reformie liczba osób podlegających podatkowi dochodowemu powiększyłaby się prawie dwukrotnie.

8. Odwołania podatników, którzy zeznań nie złożyli. Wniesienie odwołania od wymiaru państwowego podatku dochodowego przysługuje wszystkim podatnikom, bez względu na to, czy zeznanie złożyli, lub nie. Art. 50 ustęp 5 ustawy o państwowym podatku dochodowym postanawia, że „gdy zeznania nie złożono, lub złożono po terminie, wymiar podatku będzie uskuteczniony na podstawie materjału, jakim władza rozporządza".

W tej materji orzekł Najwyższy Trybunał Administracyjny orzeczeniem z dnia 11 listopada 1925 r. Nr. 1745., że komisja odwoławcza niema obowiązku badania ofiarowanych w odwołaniu dowodów przez podatnika, który nie przedłożył zeznania o dochodzie, lecz ma prawo uskutecznienia wymiaru w myśl cytowanego wyżej postanowienia art. 50 ustęp 5 ustawy.

9. Ważne orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawie dowodu z ksiąg handlowych przy podatku dochodowym. W pewnej sprawie uznał organ skarbowy przedstawione przez płatnika książki handlowe za nieodpowiadające zasadom buchalterji, jednak uznał książki te za niebudzące wątpliwości co do swej rzetelności i zanotował tę opinję w akcie. Mimo tego obie instancje wymiarowe, nie badając przedłożonych ksiąg handlowych, ustaliły dochód podatnika odmiennie od zeznania, na podstawie danych, posiadanych o stosunkach dochodowych płatnika, podając jako motyw, że przedłożone księgi nie mają cech ksiąg handlowych, nie stanowią więc pełnego dowodu.

Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 7-go maja 1926 r. L. 1758/24 uchylił zaskarżone orzeczenie II giej Instancji, jako niezgodne z ustawą, wychodząc z założenia, że art. 62 ustawy o państwowym podatku dochodowym nie zawiera żadnych przepisów co do tego, w jaki sposób płatnik ma na podniesione wątpliwości udzielać wyjaśnień, jakiemi dowodami te wyjaśnienia uzasadnić, ani też nie stanowi nigdzie, by jedynie księgom handlowym służyła pełna moc dowodu. Zdaniem Najwyższego Trybunału Administracyjnego dowód ten, o ile nie budzi wątpliwości, winien być uznany za dopuszczalny i pełnowartościowy, a zatem nie może być odrzucony dowód jedynie dlatego jako nieudały, że środki jakiemi był przeprowadzony, nie mają kwalifikacji pełnych dowodów, to znaczy nie odpowiadają pewnym z góry ściśle określonym wymogom. Niema wobec tego uzasadnienia w ustawie odrzucanie zapisków handlowych dlatego tylko, że nie są książkami handlowemi, skoro urzędownie skonstatowano, że zapiski te co do swej rzetelności nie budzą wątpliwości.

10. O podatku wojskowym. Według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31-go marca 1926 r. Nr. 33 dz. u. poz. 203 w myśl art. 80 ustawy z dnia 23-go maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej Nr. 61 dz. u. poz. 609 opłaca się podatek wojskowy:

a) w formie podatku zasadniczego,

b) w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

Podatek wojskowy zasadniczy opłacają corocznie:

1) przeniesieni do rezerwy w myśl art. 56 ustawy z dnia 23-go maja 1924 r. w wysokości zł 10,

2) uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu z bronią (art. 35 c) w wysokości zł. 20,

3) uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu bez broni (art. 35 d) w wysokości zł. 15,

4) uznani za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 35 e) w wysokości zł. 10.

Podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodow. opłacają tylko osoby, które obowiązane są do do opłacania podatku dochodowego.

Dodatek ten wynosi:

1) dla osób przeniesionych do rezerwy 10 procent stawki podatkowej,

2) dla osób zaliczonych do służby w pospolitem ruszeniu z bronią 20 procent stawki podatkowej,

3) dla zaliczonych do służby w pospolitem ruszeniu bez broni 15 procent stawki podatkowej,

4) dla osób zupełnie niezdolnych do służby wojskowej 10 procent stawki.

Obowiązek opłacania podatku gaśnie z ukończeniem 40, względnie 50 roku życia. Podatek płatny jest 1-go listopada roku podatkowego, względnie w ciągu 30 dni po doręczeniu nakazu płatniczego, o ile nakaz płatniczy doręczony został po dniu 15-go października roku podatkowego. Adwokat *dr Fr. Mussil.*

Terminy składania zeznań i płatności podatków w grudniu 1926 r.

1. Podatek dochodowy od uposażeń. Podatkowi temu podlegają uposażenia począwszy od Zł. 1.500 rocznie. Podatek płatny jest w 7 dni po dokonaniu potrącenia.

2. Podatek przemysłowy (obrotowy) płatny do 15 grudnia 1926 r. względnie w terminie ulgowym do 29 grudnia 1926 r. od obrotu osiągniętego w listopadzie 1926 r.

3. Podatek od nieruchomości za III kwartał 1926 r. płatny jest w ciągu listopada względnie w terminie ulgowym do 14 grudnia 1926 r. i wynosi 10% od każdoczesnego komornego. Oprócz tego 50% na rzecz gminy do powyższego podatku.

4. Wykupno świadectw przemysłowych i kart rejestrujących od 2 listopada do 31 grudnia 1926.

Ogłoszenia.

Nakładem Towarzystwa kat. właścicieli realności m. Krakowa i Gmin przyłączonych. — Drukarnia Związkowa w Krakowie pod zarządem J. Dziubanowskiego.